

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSR Anna Wołosecka - Berk

Protokolant : Emilia Kosztowniak

po rozpoznaniu dnia 13 marca 2018 roku, 18 kwietnia 2018 roku sprawy karnej

G. Ś. (1)

syna W. i I. z domu C.

ur. (...) w D.

oskarżonego o to, że:

w dniu 05 września 2017 roku w S. województwa (...), kierując samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że pomimo braku sprawności psychomotorycznej z powodu zmęczenia, umożliwiającej bezpieczne prowadzenie pojazdu nie zachował należytej ostrożności i zasnął za kierownicą w wyniku czego przekroczył oś jezdni i zjechał na przeciwległy pas ruchu, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez K. R. (1), w wyniku czego pasażerka V. (...) R. B. doznała ogólnych potłuczeń ciała, pęknięcia jelita cienkiego z objawami zapalenia otrzewnej, krwiaka lewej nerki, stłuczenia obu płuc, krwawienia do jam ciała, złamania dwóch żeber oraz złamania dwóch wyrostków poprzecznych kręgosłupa lędźwiowego, które to obrażenia realnie zagrażały jej życiu, natomiast pasażerka A. (...) I. Ś. doznała złamania prawego obojczyka oraz złamania kości promieniowej prawej, stłuczenia klatki piersiowej oraz biodra lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej dni siedmiu

tj. o czyn z art. 177§2 kk i art. 177§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

I. oskarżonego **G. Ś. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, po przyjęciu, iż oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i za to na podstawie art. 177§2 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza mu 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 kk i 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo oskarżonemu zawiesza tytułem próby na okres lat 2 (dwóch);

III. na podstawie art. 72§1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy;

IV. na podstawie art. 46§2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz R. B. nawiązkę w kwocie 10.000 złotych oraz na rzecz I. Ś. nawiązkę w kwocie 1.000 złotych;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej R. B. kwotę 1.136,52 zł tytułem poniesionych przez oskarżycielkę posiłkową kosztów zastępstwa procesowego;

VI. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.010,38 zł tytułem poniesionych w sprawie wydatków i wymierza opłatę w kwocie 180 złotych.

UZASADNIENIE

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 05 września 2017 roku w godzinach porannych oskarżony G. Ś. (1) jechał samochodem marki A. (...) o nr rej (...) drogą(...) w S. (...)oskarżony wracał z pracy na terenie C., był zmęczony po nocnej zmianie. W pewnej chwili oskarżony zasnął , utracił panowanie nad pojazdem który przekroczył oś jezdni , zjechał na przeciwny pas ruchu w wyniku czego doszło do zderzenia z samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez K. R. (1),

W wyniku zdarzenia pasażerka V. (...) R. B. doznała ogólnych potłuczeń ciała, pęknięcia jelita cienkiego z objawami zapalenia otrzewnej, krwiaka lewej nerki, stłuczenia obu płuc, krwawienia do jam ciała, złamania dwóch żeber oraz złamania dwóch wyrostków poprzecznych kręgosłupa lędźwiowego, które to obrażenia realnie zagrażały jej życiu, natomiast pasażerka A. (...) I. Ś. doznała złamania prawego obojczyka oraz złamania kości promieniowej prawej, stłuczenia klatki piersiowej oraz biodra lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej dni siedmiu

Na miejsce zdarzenia wezwana została Policja , oskarżony poddany został badaniu na zawartość alkoholu, był trzeźwy.

Stan techniczny pojazdów nie miał wpływu na zaistniałe zdarzenie.

/ dowód: wyjaśnienia oskarżonego G. Ś. k. 111-114, 154, 157 ;

zeznania świadków K. R.,M. L., R.B. ;

notatka urzędowa k 1

protokół użycia A. k 5;

protokół oględzin miejsca wypadku k 7-8;

protokół oględzin pojazdu k 13-14;

opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej k 41-52;

opinia sądowo-lekarska k. 74-76 ;

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k 83- 102

dokumentacja lekarska k 115 /

G. Ś. (1) nie był uprzednio karany.

/ dowód: informacja z K. k.108/

Oskarżony G. Ś. (1) stojący pod zarzutem popełnienia czynu z art. 177§1 kk i z art. 177 §2 kk w zw. z art. 11§2 kk przyznał się do winy i w złożonych wyjaśnieniach podał, że krytycznego dnia wracał z pracy w C. po nocnej zmianie, był zmęczony jednak nie odczuwał żadnych dolegliwości wskazujących, że nie może prowadzić samochodu.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wina oskarżonego odnośnie zarzuconego mu czynu nie budzi wątpliwości. Nie ulega wątpliwości, iż do wypadku doszło na skutek prowadzenia pojazdu przez oskarżonego w stanie który należy określić jako brak sprawności psychomotorycznej. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o

ruchu drogowym uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność, a gdy ustawa tego wymaga, szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narażać kogokolwiek na szkodę. Analiza zachowania kierowcy polega na dokonaniu oceny jego przygotowania teoretycznego, niezbędnego doświadczenia w prowadzeniu pojazdu, zachowania ogólnych reguł ostrożności oraz zasad bezpieczeństwa do których należą m.in. obowiązek trzeźwości oraz prowadzenie pojazdu w stanie psycho-fizycznym który umożliwia i gwarantuje nie narażanie innych uczestników ruchu na niebezpieczeństwo a w przedmiotowej sprawie oskarżony powyższe zasady nieumyślnie naruszył.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 177§1 kk i z art. 177 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk i za to na podstawie art. 177 §2 kk w zw. z art. 11 §3 kk wymierzył mu karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił uprzednią niekaralność oskarżonego, a także stopień społecznej szkodliwości czynu. Wskazać trzeba, iż oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, od początku postępowania nie kwestionował swojej winy. Postawa oskarżonego wskazuje na krytyczny stosunek do popełnionego czynu i tym samym Sąd uznał, iż dla celów prewencyjnych wystarczające będzie wymierzenie kary oscylującej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 kk Sąd zawiesił warunkowo wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat dwóch uznając, iż odnośnie oskarżonego można postawić pozytywną prognozę, co do jego zachowania w przyszłości i będzie to wystarczające dla osiągnięcia celów kary oraz zapobiegnie powrotowi do przestępstwa, nałożono obowiązek informowania kuratora o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy.

Jednocześnie sytuacja rodzinna i majątkowa oskarżonego, konsekwencje finansowe popełnionego czynu w postaci konieczności zapłaty określonych kwot na rzecz pokrzywdzonych nie uzasadniały orzekania kary o charakterze majątkowym, szczególnie w sytuacji obciążenia oskarżonego kwotą kosztów sądowych.

W zakresie wnioskowanego orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd uznał, iż orzeczenie takie nie jest konieczne albowiem nie można przyjąć aby zachodziła konieczność wyeliminowania oskarżonego jako uczestnika ruchu w charakterze kierowcy, przemawia za tym nieumyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, stopień i charakter naruszonych reguł, krytyczny stosunek do popełnionego czynu. Nie można pominąć też faktu, iż samochód stanowi istotny środek transportu dla oskarżonego, w tym zakresie dojazdu do pracy.

W zakresie złożonych wniosków o naprawienie szkody Sąd uznał, iż określenie kwoty zadośćuczynienia czy też stanowiącej naprawienie szkody byłoby znacznie utrudnione z uwagi na konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w tym zakresie albowiem zasądzenie konkretnych kwot winno mieć oparcie w wyliczeniach stanowiących podstawę ustalenia odszkodowania bądź też zadośćuczynienia.

Sąd uznał za zasadne zasądzenie nawiązek odpowiednio na rzecz R. B. w kwocie 10.000 złotych oraz na rzecz I. Ś. w kwocie 1.000 złotych.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 kpk.